



PERIÒDICH POLITICH VERMELL.

== SALUT PÚBLICA == INTERESSOS POPULARS == ARTS Y LLETRAS ==

Redacció y Administració: carrer de Ronda de la Universitat, número 6, Barcelona

— VENTA: 25 exemplars, 1 pesseta; Un número, 2 quartos. — Surit d'illam los divendres ab tota regularitat. — SUSCRIPCIÓ: Espanya, 8 rals trimestre; Extranjer, 16. —

LA SETMANA SANTA

\*\*\*\*

Si 'l clero catòlich espanyol fa gayres exercicis piadosos com los que ha realitat durant la última setmana, per aberració coneguda ab lo nom de santa, ja 'ns podém clavar a jeure tots los que desitjem sa supressió y posém de relleu sos vicis, puig dintre de poch temps quedarim sense ensotanats pe 'l servey públich, puig ells ab ells de sobras se suprimiran y 'ls restants aniran a arrastrar grillet ó a poblar los patibols que la justicia humana tindria d' aixecar tot sovint pera posar los peus a rotllo dels ministres del Senyor.

Siga perquè 'la primavera fa bullir massa las sanchs dels celibes de teoria, siga perquè la aglomeració de feynas religiosias los haja obert lo rebost de la fe y 'l calaix de las bonas obras, ó siga per lo que 's vulga, lo cas es que durant la última setmana, a pesar de tota la santetat propia y estranya que pogués tenir, han resultat mes perillosos los exercicis d' iglesia que 'ls de plassa de toros; hi han hagut mes desgracias per las casas de Deu que per las casas de florias, y han donat mes feyna als tribunals los ensotanats que 'ls picayres, mossegas, timadors, atracadors y tota la demás aristocràcia del art de la lladreria.

Comensan las funcions religiosias al diumenye de rams, y en efecte, lo capellá Galeote envia a sopar ab Cristo a son bisbe, disparantli piadosament tres tiros de revólver cada una de quals feridas fou mortal de necessitat.

Després tot un canonge de Mallorca, que té per nom Avial, condemnat ja a tres anys de presó per certas malifetas misticas, agala un altre revólver y dispara també contra 'l seu bisbe, si be té la pega de no ferne tan bona feyna com en Galeote.

Luego tot un rector d' un poble de Huesca, que tenia tot una clerical rabia contra 'l mestre d' escola, al venir la setmana santa també se li inflaman las sanchs, y agasant la eyna piadosa de portar ánimas al cel, ó sia 'l revólver, espera desde la finestra que passí 'l mestre, y quan aixó succeheix s'entreté cassantlo, es a dir, li dispara tots los tiros de revólver, deixantlo agonizant, y després se 'n va tan tremejat a contar a sos feillegrosos lo que va patir Cristo pera salvar als pecadors, sens que cap autoritat del poble pensí posar ma demunt de la sagrada persona del rector assesi, fins que dias després lo jutge de Jaca va engarjolarlo.

Després a Manresa y en la mateixa cova del glorios sant Ignasi, un deixeble del sant comen en setmana santa l' abominable delict de vio-

lació d' una nena de vuyt anys. (Los jesuitas tampoch poden aguantar ni 'l celibat ni la abstinencia de carn)

A Madrid se cala foch a la iglesia de sant Pep sens que la Providencia disposi cap miracle pera apagarlo, y a ja de sant Lluís un devot cafe hi regala un ciri ab un Petardo que rebenta al miti de la nit del dijous al divendres sant, fereix a varios feligresos que perdian lo temps en oracions, y espallifa una colla de trónchs de fusta que representavan catòlicament altres tants estandants del cel. Aixó ja es la mar de la catolicofobia! Ves si seré jo ni cap persona de seny qui vulga exposarse anant per las iglesias!

Y un altre capellá y també a Madrid, empayta una minyona casadora, volent tenirli relacions profundas. La noya s' hi nega; ell la amenassa, ella crida, compareix son germá, y entre ell y 'l reverent s'entaula furiosa llyuya, y un altre revólver apareix en la sagrada grapa del ministre de Deu. Pero hauran cregut aquestos sacerdots que del revólver ne tenen de fer lo salpacer ab lo qual tingan de benehir la humanitat? Vaya una mania mes sa-cerdo-tal la del revólver!

En fi, ara conech la rahó que tenen los devots al dir que estem perduts.

Si aixó continúa aixis, ja no queda mes remey: O suprimir las iglesias, ó celebrarli las funcions ab la corresponent guardia civil pera garantir la vida als feligresos.

Y que no deixaria de ser alegre, divertit y oportu veure a un capellá dir missa entre una parella de civils ab bayoneta calada y fusell carregat, vigilant tots los moviments de la reverencia, sobretot quan se girés de cara al públich, a fi d' evitar que 's tregués també algun revólver pera dir lo Dominus vobiscum.

Habentse donat tants cassos, la veritat, n' hi ha pera escarnar.

EN LO BALL

\*\*\*

No 's podia donar un pas per la sala; tan plé n' estava d' encisadoras ponzelletas y presumits joves.

L' ayre que 's respirava era carregadissim de fragancias de tota mena; semblava un saló de perfumeria.

Un fort remoreig feya impossible entendre a ningú: era precis qu' un s' atansés molt a la voreta dels rotllos pera comprendre las diferentes conversacions que formavan aquel burig, especie de tapadora qu' amagava 'l bulli de calentadas passions.

Aquí una parella disputa ab acolorament, com si fos un assumpto politich, un petit desdeny passat.

Allá s' enfilavan, plens de simplesas románticas, fins al panell del campanar, somiant ja l' escardalencia veu d' un trovayre carregat de llaura y ferro com un estanya-paellis.

Un aixch mes avall duas velas, que tot l' any tenen builla, retallant a tothom defectes que ellas may poden deixar.

Mes amunt esvenit conquistador de virtuts de claveguera, servint de pallaso a jamonas molt llargas.

Per lo mitj dantse tono un pájaro verde; y jo fent lo burinot per tot arreu.

Verament si durés gayre un intermedi, fora per aburrir. Pero ja dona senyal l' orquesta; y com si vingessin los cipayos, tothom va a son puesto, y espera satisfer los compromisos concrets avans, anava a dir a la oposició, perquè en una sala de ball casi no hi ha ningú que no estiga compromés.

Per fi sons la música ab una engrescadora polka que 's peus ballan tots sols.

No han passat dos compassos, y ja 's trepitja la tova allombra, com si fossen trepitjadors de rahims qu' anessen a preu fet. (Si 's homes fossen tan exactes en lo compliment de sos debers socials ben entesos ja aniriam bé; pero deixemnos de metáforas, com deya un amic sabater).

Lo cas es que ja tothom balla, com qui diu, y jo 'm miro l' ase. Y aixó no fa per mi, perquè no sé si ho saben, jo so un jove corrido.

Enveisteio las senyoretas que trobo desocupadas demanantlasi per favor que ballin ab mi, y l' una a per aixó, l' altra per alló, me donan carabassa, quan jo tenia mes ganas de bon fiar.

Ja feya 'l pensament de dirme que las polkas son massa cansadas pera tot un home, quan fío una noya mes maca qu' una dobla de quetre.

Y res ¡qui l' havia de veure en aquell recó tan amagada!... Me n' hi vaig, li demano que m' companyi a saltar, ella s' hi pensa, y diu:

—No 'm faria res ballá ab vosté; pero, ja ho veu, no vaig gayre bonica, perquè... no havia vingut pera ballar.

—Oh! no hi fa res; mellor prefereixo la bondat que 'l luxo;— vaig contesiar dantme ayes d' home desprecupat.

Y prompte 'ns varem perdre en aquell gran dipòsit d' argent viu en forma humana.

Encare no haviam donat un tom de sala, fent jo estorsos pera provar qu' era 'l primer bolero de la colla, quan reparo qu' ella pert lo

compàs, m' estreny fort, gira mitj lo cap, llessa  
 apesarat sospir, y... seguicia ballant.  
 Jo per dirli alguna cosa, li pregunto:  
 —Que 's mateja?...  
 —No,—me contesta,—no és res...  
 —Donchs, seguim,—penso jo.  
 Y mitj de reballi me la miro... [Qu' era  
 hermosa!... Uns ulls negres vius i penetrants...  
 voltajats per un cercol de foch... ses galtes es-  
 groguichidas... sos llavis vermellons mora-  
 dendes... en fi, era una interessantíssima figu-  
 ra que, no puch negarho, me cautivà com may  
 m' havia succehit.

—Qui sab,—vaig pensar,—si aquesta noya  
 s' hauria enamorat de mi...  
 Y comenzo a fer castells a l' ayre, que ja ni  
 sabia ahont era ni què feya.  
 —Pero, pit y fora,—dich jo,—sapiguemho  
 de cert si m' estima.  
 Y, després de molt pensarmi, envesteixo  
 com toro navarro a ma estimada, dihentli:  
 —Ah! [que 'n fura de felis si pogués obtenir  
 de vostè carinyons amistos!]  
 —Sí,—m' digué.

No va poder acabar de dir son pensament...  
 L' esgroguiment de sa cara prengué un color  
 de mort... freda subor corria per son front...  
 tancà 's ulls... y hauria caigut desplomada en  
 terra, si jo, mitj atordit, no l' haguess retingut  
 ab totes mas forses en los meus braços.

Prompte deixan de ballar las parellas de mes  
 aprop de nosaltres y després las demés... para  
 la música... entre varios la treyem del saló; y  
 en altre aposento se feu quant se va zapiguier  
 pera ferla tornar en sí... que costà no poch.  
 Jo no m' explicava un amor tan gran y re-  
 pentí com mitj me creya. Fins que m' trequé  
 de dubtes sa bona mare, que no pogué menys  
 de dirla entre reganyes y pors.

—Ja ho veus. No m' has volgut creure...  
 Després de treballar tant de dia y perdre nits  
 per arreglar un mal vestit, y no tenir quar-  
 ter ni per sopar; encara la fatera de volguer  
 anar al ball... Això no t' podia provar de  
 cap manera...

—Ay, mare!—respongué la filla ab apagada  
 veu y lent un gran sospir.—Jo 'm vull di-  
 vertir!

Y al mateix temps un Xarau de la comissió  
 deya en lo saló cridant, y en castella pera dar-  
 se mes importancia:

—No ha sido nada, señores. Puede el baile  
 continuar!

LO CEGUET

«Tanto de mill Jo avans cantava  
 dins unu nitu, voltat de flors,  
 que l' onca s'ava gremant,  
 mentre el gung m' excoixava  
 sepiant son guta olor.  
 «Un sogre que, trunzente,  
 a son pas rembrant eglye,  
 a plorar se ementava,  
 ah llorava sorprendencia,  
 me llançava al simple espay.  
 «Las bellotas de Natura  
 eran fetas pera mi  
 lo riuat que amors marinura  
 y la font que brolla pura  
 m' espoyava al costu.  
 «Els son egias cristallins  
 me brindavan rich present;  
 y ab veu clara y argovina  
 lo pagava sa raxió hon-  
 rablem d' agraiment.  
 «De la fruya assemblada  
 lo escullia lo mellor;  
 y sa espiga mes gremada  
 tota los temps de la canstrada  
 me arreyava de bon cor.  
 «Qu' estaves voltes las doncellas  
 y en ventran a escoltar  
 mas festives cantallias!  
 «Quantas pudicos puzgillas  
 ab mos cantu feya exaltat!  
 «Un tresor de senyilles  
 embaxava i son payrel:  
 no hi havia cap riquesa  
 comparable a la grandesa  
 d' aquell veure patriarcal.  
 «Ara, cregu, sols alyento  
 per plorar ma ferida sort:  
 lo dolor que en mon pit sento  
 quon soler aqui 'm lamento  
 sols calmarlo pot la mort.  
 «I home, a qui ja direria  
 ab mos cantu me va agalar;  
 y ab salutis alcorca  
 me robà la llum del dia,  
 enveja de mon gosar.  
 «Amant lo meu enterro,  
 travessa, sens compasim,  
 los meus ulls ab pobret ferro,  
 y 'm tanca en aquets desterro  
 com si fos un fer lleó.

«Creo lo vil, quan cego 'm mira,  
 que aixà cinto es mes delit:  
 ¡deditax! y cómo deitax!  
 pren per còlica gupira  
 lo que sol es negra nit.  
 «Ay! ¡no canto, no, que ploro!  
 La ventura 'm van robat,  
 y aqui, troye, de pena 'm moro.  
 «Aquell sol que tant ayoro  
 no veurá may mes brillor!  
 «Ni los campas sas rosellats  
 me podrán mostrar, com aus,  
 encierzas y rosetas,  
 ni veuré las miradas  
 que s' envian los ayentes.  
 «Ni las aygas cristallinas  
 de la font, seran mirall  
 de mas gracies pergrinas;  
 ni las rojas brulinas  
 veurá amar cap al treball.  
 «Vil brutat que ab ma venjanza  
 pugas vdrer castigar:  
 tant de bó que la bonansa  
 torni en mal y benavansa  
 lo que enguere lasas senhorat.  
 «Yéran collita y bona ayada  
 logria sense greus perills;  
 y que mort tas malheurada  
 com la moxa, may a'rada  
 caygu sobre de tos fills!  
 «Pobre socell, al punt que para,  
 diu totum, emmossantat.  
 —Quina veu mes viva y clara!  
 ¡que axerit! ¡quina cantat!  
 ¡y qué sigre los rebat!

ACASTUS



Se accentúan mes cada dia 's rumors de la  
 mala salut de la regenta.

Y no falta qui diu que per la próxima pari-  
 da no li fallaran treballs pera poderho contar  
 després.

Los ministerials prop negan y renegan de  
 que pugui venir aquesta nova complicació a la  
 vella, rancia y tísica monarquia, pero l' exem-  
 ple conservador de la mort de D. Alfonso la  
 que 's posi en lo gubern fusionista la mateixa  
 fe que si ho tornés a dir en Cánovas.

En fi, no 's tenen pas de viure molts anys  
 pera veureho.

Lo que sembla indubtable, es que 's republi-  
 cans se preparan be pera ser aviat al candele-  
 ro.

Celebrarem que aixis siga, pero sense que 's  
 Castelars y Sagastas tornin a apoderarse de la  
 República.

Demà dissapte la Academia de Ciéncias, Arts  
 y Oficis pera la dona celebrara ab una Vellada  
 d' aniversari de sa fundació.

També durant lo mateix dia y desde las deu  
 del matí, podrà visitar-se, pe 's que tingan in-  
 vitació, la exposició de treballs fets per las  
 alumnas de dita Academia.

Tant la vellada com la exposició tindran  
 lloch en la casa en que està situada dita cor-  
 poració, Rambla de Canaletas, número 10.

En la elecció de senadors que tingué lloch lo  
 passat diumenje hi ha tret lo nas donya Sincer-  
 ritat Electoral ab tant ó mes gust y profit que  
 en las passadas eleccions de diputats.

L' art d' en Canonge també ha fet de las se-  
 vas y 'l gubern ha trunfat en tot y per tot.  
 [Visca la trampa!

Allò de la cadira de la presidencia del cong-  
 res encara continúa mes enredat que la qües-  
 tió d' Orient.

Jo aviat ho arreglaría. Una presidencia pera  
 cada un dels solicitants, y llestos.

«Que diuhen? que hi haurian massa solici-  
 tants! No ho creguin.

Treguin la paga y posin contribució a la  
 presidencia del Congrés, y ja veuran com no 's  
 troba desseguit ni un aspirant per un ull de la  
 cara.

L' efecte d' aquest remey es segur.

Lo gubern s' ha quedat espertat del entu-  
 siasme republicà de Catalunya demostrat ab  
 motiu de la vinguda d' en Salmeron y en Fi-  
 guerola.

¡Bst! de poca cosa s' assusta.  
 De molt pitjors se veurá prompte y no 'n farà  
 cas.

Dintre pocs dias apareixerá lo primer qua-  
 dern de la obra *Pi y Margall y la política  
 contemporánea*, que edita l' impressor D. Eva-  
 risto Ullastres.

Oportunament nos ocuparem d' aquesta no-  
 table obra.

A Málaga hi han hagut grans escàndols en las  
 professions de semana santa y en la elecció de  
 senadors.

Això es que 's puntals de la situació s' en-  
 fonzan.

Lo sueldo que publicarem en nostre número  
 passat sobre lo *Casino Vigata* del carrer de  
 Moncada, sembla que feu l' efecte d' una mon-  
 xiula al llinat clatell d' algun d' aquells rancis  
 y apergamints senyors que forman la Junta  
 directiva de la citada societat.

Y com justicia catòlica es sempre justicia in-  
 justa, s' han esbravat de la rabiola que 's causà  
 La Tramontana plantant al carrer a la societat  
*Rip-Rip*, per creurela tal volta perillosa contra  
 las futuras humillacions catòlicas que pot im-  
 posarlos lo propietari d' aquella casa.

Han fet molt santament quedantse sols los vi-  
 gatas. Aixis podrán seguir las tradicions del  
 seu poble, y fer d' aquell *Casino* la sucursal  
 d' alguns sagristia y club carcunda, y fer balls  
 mixtics ab acompañament d' orga y fagot.

Los socis de la *Rip-Rip* se despediren als  
 acorts de la *Marxellesa*, que cantaren y tocaren  
 al piano, sens dupte com a trágala pe 's se-  
 nyors que aixis se venjavan de La Tramontana  
 y per veure si donavan algun mal de ventre al  
 propietari que l' obligués després a fer funcions  
 de desagratís a casa seva.

¡Ah! Allò de portar La Tramontana als tri-  
 bunals nos ha fet remoltíssima gracia. ¡No ve-  
 uhen, senyors vigatas, que 's Inglesis hi tin-  
 dran que dir!

¡Apa! ¿A que no s' atreixen? Si ho fan, los  
 prometem publicar un' auka de la historia del  
 casino y un romanso de la *intenciona* de pro-  
 ces, y regularne un exemplar a cada socio.

¿A que no ho fan, repetim, a pesar de poder  
 obtenir tal ganga?

En la elecció de Senadors també han trunfat  
 a Barcelona 's conservadors, d' acort ab l' al-  
 calde Borrego Rius y Tarter.

En Patillasas ja ha vist complets sos desic-  
 jos, y ja ha sortit senador elegit per Barce-  
 lona.

Com es home de pro, ha volgut imitar a  
 n' en Sagasta.

Aquest feu lo tracte del Pardo pera ser po-  
 der, y en Patillas ha fet lo pacte de Barcelona  
 pera ser senador.

Los grans homes sempre coincideixen en  
 algo.

Se prenen grans precaucions militars...  
 ¡Bomba!

Durant lo próxim mes de Maig veurá la llum  
 pública lo poema original de nostre director  
 J. Lluana, *La Revolució*, escrit expressament  
 pera esser llegit en la vellada que 's dona lo  
 18 de Mars d' aquest any en lo Teatro Ribas,  
 celebrant lo XV aniversari de la proclamació  
 de la *Comune* de Paris, en qual vellada fou  
 rebut ab extraordinari aplausos.

Formarà un elegant folletó en 4.ª de 32 pla-  
 nas, imprès en paper satinat, ab magnífica cu-  
 beta, y anirà il·lustrat per un distingit artista.

Lo preu será no mes que a Dos Rals exem-  
 plar, venentse en las principals librerias y  
 kioscos de la Rambla, y a fora de Barcelona en  
 casa dels corresponssals de La Tramontana, los  
 quals poden ja fer los pedidos oportuns, fentse  
 la acostumada rebaxa del 25 per 100.

Los castelariastas están furiosos contra la coa-  
 lició republicana, y treuhen foch pe 's caixals  
 al veure com la monarquia se 'n va a can Taps  
 sense l' permis de D. Emili.

La possibiliteria se reserva pera fer áliga ab  
 los fusionistas y esquerrans lo próxim dia del  
 enterro de las instituciones *legals*... d' avuy.

Y llavors desde 'l poder tornarán à preparar altre 3 de Janer à la legalitat de demà.  
Aquets son los compres de la lletera del possible, pero es segur que prompte se li trencarà 'l gerro.

Al donar compte en Salmeron à sos amichs de Madrid se las impresions del viatge à Catalunya, s'ha desfet en elogis dels barcelonins y dels catalans, dibent que la Espanya tenia en ell un bon mirall abont mirarse.  
Veurém ara si quan siga poder sas paraulas d'avuy correspondrán à las obras de demà.

UN CONSOL

Corra, digas, nena,  
(per qué estas plorant)  
Custa, dimho prompte,  
quod 't fa sospirar!  
Éa que, per ventura  
aquell mitor  
que avans festajava  
entel 't ha deixat!  
Éa que de la Parra  
la dilla fatal  
de la pobre mare  
te vés he seguit!  
Potec' aquell canari  
per tu ten presbit  
que al ayre llenava  
ses mas dolos canis,  
la mort ab fatras  
te l'ha arribat!  
Corra, nena, digas,  
quod 't fa sospirar!  
Custa, dimho prompte,  
per qué estas plorant!

—Perque ma mare  
diu que com mas va  
mes llesta jo 'm toro.  
—Per 'ad plora tant!  
Donchs si este es la causa  
que 't fa sospirar...  
con la ma ymadat  
segueixne plorant,  
puig que 't diu la mare...  
la pura veritat.

GILANO



Si sapiguessem que mossen Joseph Alina, rector de Mollet, tingué de dirnos la veritat de lo que li preguntariem, prou li diriam que fes lo favor d'enterarnos de lo que passà entre ell y una noya del poble que tenia de casarse.

Serà acàs veritat que 'l rector la feu anar à casa seva, y que un cop allí li digué que 'l casament li costaria trenta duros, per ser algo parents de son futur marit?

Y es mes veritat encara que al queixarse la noya, lo rector digué que li faria de franch si ella accedia à certa cosa que 'l rector ardosa y descaradament li demana?

Y es veritat també que la noya tingué necessitat de treure las unglas pera no veures acorralada en aquella santa casa, abont per poch hi pert lo que 'l nuvi després no hauria trobat?

Son certas certas amenssas letas després à la noya promesa, de las quals aquesta se n'ha rigut embontant pe 'l poble las pretensions luxuriosas del rector?

Apa, reverent, si respon, encara que siga negantho, li regalo un consolador.  
Y consti que 'l creurè en tot lo que digui.  
Igual que si ho digués una persona formal.

Un gos empaytant un parell de gats, se ficaren tots junts per entremij dels devots en la professó de setmana santa de Palma de Mallorca, y gracias à la part activa que prengueren ditas bestias en la manifestació catòlica, la funció acaba com lo rosari de la aurora.

Las bestias han tirat sempre la religió per terra.

Lo rector de Pradip, no vol casar una enamorada parella, perque 'l nuvi feu la última guerra civil de voluntari liberal.

Aixó serà que 'l reverent deu recordarse de algun susto d'aquells temps...

Y no pot dissimular la tirria contra 'ls liberals.

Lo rector de Riells es capàs de fer qualsevol sacrifici à fi de poder fer un xich de dot à sas nevadas.

Y ab tal plausible motiu deixa tot sovint à las animas de sos feligresos sense aulfals espiritual y se n'va à Sant Felu de Godinas à guanyar alguns pinyons, y arreplega de tothom tant com pot y à las animas los ho queda à deure.

Fa molt be, y com à bon rector, es ben espavilat.

En la professó del divendres sant de Tarragona uns salvajes profesionayres arrimaren las aixas encesas al cul d'un gos que s'habia ficat per entremij del espectacle catòlich, y dels grinyols del gos va armarse un escandolós rebombori, espantantse alguns mirons y provocant algunas correddissas per la Rambla de Sant Joan.

Los espectacles catòlics, quan no diverteixen, sols son bons pera donar sustos.

En lo cubell del Esperit Sant de Palamós hi ha puja un burro negre à escandalisar y fer riure, lograntho piadosament tot piegar.

Ha bramà y tirat guitzas contra la premsa y 'ls liberals, tenint la sort de que com mes lo cremat feya mes feya riure al compungit auditori.

Be podrian contractarse 'l capallassos de sotana en los circos y teatros!

Quins ganga pe 'l senyor Alegria en la pròxima temporada!

Tornemhi ab los miracles.

En un convent de las germanyas dels pobres de Tarragona se trobaren à litar duas lliuras d'arròs d'entre las que 'stenian de tirar à l'olla pera fer la escudella dels pobres.

Una monja ab farum de santa ficà 'ls rosaris à l'olla, feu bullir lo santicristo entremij del altre arròs, y preguntà à Deu de genollons se feu un gros miracle.

Van sobrar sis plats d'arròs!  
Y encara va sobrar mes la gana dels que tenian de menjársels.

Y va de miracles.

En un altre convent de Tarragona, en la Ensenyansa, se conta que una d'aquellas marcs sense fillas (qui sab) va donant tomballons per l'ayre sense tocar à terra.

Lo que dons tomballons sense tocar à terra es 'l sygualit cervell dels devots per dintre de sa reumática cloca.

Y vingan miracles tarragonins.

Un beneyt del cabàs à qui la religió ha trastocat la clepsa, creu que ha trobat una petxina abont hi ha pintada la cara de Deu.

Los catòlics mes bunyols van acreditant à Son Amo y Senyor de mol pastanaga.  
Abont s'evist lo mal gust de posar la cara en una petxina y 'l cor dintre una patata:  
Ah tarabanas!

Durant la setmana santa també hi ha hagut à Espanya varios descarrillaments de trens, causant algunas desgracias.

Serà aixó la Providencia que 'ns mostra sa omnipotencia!

Lo bisbe de Madrid ha sigut enterrat en una iglesia; cosa que la ley prohibeix y 'l govern tolera.

Lo bisbe de Madrid fou portat à la fossa passejant son cadavre descubert pe 'ls carrers; cosa que també la ley prohibeix y 'l govern consent.

És tan liberal lo ministeri Sagasta!  
Que deixa fer al clero lo que li dona la gana.

Lo rector de Vandellòs no vol donar lo combragar à menos de nap per barba.

No serè pas jo qui 'l critiqui.

Son feynas del seu ofici y està en son perfecte dret en tarifárselas à bons preus.

Aqui lo burro es aquell que solicita uns serveys que no li son necessaris per res de bó.

Un predicayre de Sant Joan Lesfants, ha dit desde 'l cubell sagrat, que aquest istiu tindrem una epidemia mes forta que la passada, y que tots los que morin, igual que 'ls que moriren,

han anat y anirán al infern, perque 'l cólera no mes toca als que no están en gracia de Deu.

Se conta que quan estava en lo més fort de la predicó, un burro que passava pe 'l carrer va contestarli.

Tothom coneix als seus.

De la parroquia de Santa Eularia de Palma de Mallorca, van expulsar malament aquestos últims dias à una minyona de servey, per haberse atrevit à lluhir un devantal molt garbós y adornat dintre la iglesia.

Ben fet.

No tingan por que à mi 'm passi cap disgust per las iglesias.

Per mes que, pariant à pams, no debia ser pas lo devantal qui tenia la culpa de tot.

Lo que deuria fer perdre la xaveta als reverents, deuria ser algo de mes endintre... del devantal de la minyona.

Lo secretari del bisbe de Poitiers, ha fugit, emportantse en la friolera de vuytanta mil duros de sa pobreta excelencia iluistrissima.

Y vetaquí que 'l bisbe ha passat un disgust, del qual jo n'estich completament lliure.

En una casa després dels aconteixements clericals de la setmana santa:

—Mamá, trucan à la porta.

—Qui es!

—Un capella.

—Donchs no obris. Atissali 'l gos y digas à ton pere que prepari la escopeta. (No guanyarém pera sustos!)

En lo carrer:

—Qui son los d'aquell grup de la escala de aquí al devant.

—Uns noyets que besan la mà à un sacerdot.

—Sant Antoni! Corréu à avisar la policia!

Dels manats de flos místicas que embsuman las columnas del piados Motin, ne trech las que segueixen:

«Tema cuatro años el niño y presenciaba un bautizo en la iglesia de San Bartolomé Sevilla.

«Por el estado ó no con la compostura que el lugar merecia, recibí una trompada del zelante pastor.

«Una palabra del niño tiene la culpa, por no darle buena educacion y hacerle ver con tiempo los peligros à quese exponen los que frecuentan ciertos lugares. Del cura nada tengo que decir, pues se limitó à seguir los consejos de la especie.»

«En ocho dias han sido robadas las alhajas de varias iglesias, entre ellas las de Cambados, Puebla de San Julian, Gelves, San Juan de Arzobispo, Puente deume, las que posee en una misma noche; Valdeleja y Valverde.»

«M los indios han sido habidos, ni ninguno de iglesia está preso. Dios no quiere la muerte del pecador.»

«Del actual encargo un aficionado una misa de parido en la iglesia de San Sebastian, celebrando cinco pesetas por adelantado, y hñando la hora de las once y media para celebrarla en la capilla de la Misericordia.»

«Acudió el interesado à las doce menos diez y siete, y secontrole con que ya la habian desapachado, oyéndola viéndose otra señora que tambien parecia habia abonado sus cinco pesetas.»

«Las reclamaciones que haxta ahora ha hecho para que le devolvian los reales que adelantó, han sido infructuosas, mas yo confío en que se deslizará el error, pues solo à error puedo atribuir el cobrar à dos una misma misa, por más que he oido decir que de estos casos están llenas las historias.»

ABORIAS

XARADA  
Una lietra es la primera,  
dos giras es mineral,  
part del cos es la tercerca  
y floreta mon total.

SINONIMIA  
Perque hi trencat un total  
vol que tot una canot!  
Si aquest petit castic val  
per un xich d'atenció.

SOLUCIONS  
À LAS CANONIAS DEL NÚMERO PARBAT  
XARADA.—C. G. I. F. R.  
GENOLITICIS.—Un de sus si 't fa treballar massa.

J. TARDUA

J. STAMP CHAVAN

La Academia de la Lengua, fundada en 1714, tiene su sede en la calle de San Jerónimo, 14, Madrid.



## RECORTS DE SETMANA SANTA



Exercicis relligiosos  
catòlics y clericals,  
que en los temps calamitosos  
que corrém, son profitosos  
per' curarnos de certs mals.